

Адам Таболіч

ХЛЕБАРОБАМ

На “Дажынкi”, даўно абвешчаныя,

Сёння Кобрын гасцей збірае.

Хлебаробам насустрач Брэстчына

Выйшла зноў з залатым караваем.

Ён галоўны у нашых хатах —

Каравай на льяным абрусе.

З ім гасцей сустракаць прынята

У маёй дарагой Беларусі.

Як раней, мы і сёння ставім

Пачастункі свае на застоллях,

І з усёю краінаю славім

Тых, хто вернасць захоўвае полю...

Час жаданы жніва, час шчаслівы,

Па палетках ісці бясконцых,

Любавацца багатымі нівамі,

Што сагрэты людзьмі і сонцам.

Колькі іх за гады перамерана...

Рукі моцна трымалі штурвалы.

Вы на сталасць палямі правераны

Перш, чым выйсці да п'едэсталаў.

Працавалі з рання да зорак.

І на тое зусім не глядзелі,

Што субота бша учора,

А за ёю прыйшла нядзеля.

Калі хмара з дажджом прыплывала,

Тое ў радасць было лянiвым,

А рупліўцам работы хапала,

Бо гадзіны ляцелі імкліва...

Рады бачыць мы самых дбайных,

Каго колас вітаў паклонам.

Хто па зернетку на камбайне

Залатыя збіраў мільёны.

У снапе, што сабраць удалося,

Што на сцэну галоўную змешчаны,

Ёсць нямала цяжкіх калоссяў

І заплёў маёй роднай Брэстчыны...

Я хачу, каб “Дажынак ” свята

Шмат прынесла прыгожых

імгненняў,

Каб бшо і ў данейшым багата

На зямлі маёй дасягненняў.